

2.

VERZWEIFLUNG

פארצווייפלונג

BEZNADĚJ

Jakmile bylo mé vysokoškolské studium u konce, dopadl na mě skutečný pocit samoty. Byla to absolutní prázdnota, o které jsem vždy věděla, že jednou přijde, ale doposud se mi ji dařilo oddalovat. Ve své paměti se do té doby nerada vracím, a když se o to nyní pokouším, zjišťuji, že to vůbec není snadné. Snad je to tím, že jsem tehdejší období prožívala s přesvědčením, že si ho v paměti udržet nechci. Všechny své reálné prožitky jsem si tehdy rychle ukládala hluboko do zapomenutých částí svého mozku, aby se z nich jednou nestala zásobárna vzpomínek. Odstrkovala jsem od sebe svůj život, jako kdyby byl každičký okamžik jen vrstvou odumřelé kůže, které se lze navždy zbavit.

Když se dnes ve vzpomínkách zkouším vrátit zpět, mé myšlenky se znepokojivě točí v kruhu a neví, čeho by se měly v tom

EXODUS

temném místě zachytit. Rozhodnuta najít alespoň nějaký zachytný bod, zaměřím se na strom. Je to metoda, která se mi již v minulosti osvědčila. Zdálo by se, že ty nejbarvitější vzpomínky z mého dětství rozkvétají právě v přítomnosti určitého druhu stromu, i když se rozhodně nedá říct, že by má rodná čtvrť nejrůznějšími exempláři stromů zrovna překypovala. To možná vypovídá něco o tom, jak může paměť sama o sobě fungovat jako růst, kdy kořenová událost vyklíčí do sítě vedlejších problémů. Strom, na který si teď vzpomínám, byl poněkud nezuživý trnovník vyrůstající z malé písčité díry uprostřed kamenného dvora na Upper East Side na Manhattanu. Obávám se, že dnes už tam nejspíš nebude. Vždy jsem si říkala, že smrt toho stromu bude předzvěstí mé vlastní zkázy, ale teď mě občas napadá, jestli se osud každého z nás nevyvíjel na úkor toho druhého.

Z okna svého nového bytu jsem jako první uviděla právě tento trnovník. Když jsem se koncem srpna do toho bytu ve třetím patře za luteránským kostelem na rohu Lexington Avenue nastěhovala, listy toho uzounkého stromku už byly vysušené a křehké. Proseděla jsem celé hodiny u kuchyňského okna, odkud jsem měla výhled na dvůr mezi kostelem a činžovním domem a pozorovala suché lusky, které visely v trsech z jeho větví. Byla to ta jediná živá věc, na kterou jsem se teď mohla dívat. Z oken v ostatních místnostech mi ve výhledu bránily okolní budovy a dalo se z nich dohlédnout jen na vzdálené mrakodrapy, které působily jako podivná geometrická skládanka lesklých kovových siluet. Ať jsem se podívala jakýmkoli směrem, můj zrak se zarazil o nějakou zeď. A tak jsem raději seděla v kuchyni a pozorovala ten drobný křehký trnovník.